

“मीठे बच्चे- अहिले तिमी पुरुषोत्तम बन्ने पुरुषार्थ गर्छौ। पुरुषोत्तम हुन् देवताहरू किनकि उनीहरू पावन थिए। तिमी पावन बनिरहेका छौ।”

प्रश्न:- बेहदका बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई किन शरण दिनु भएको हो?

उत्तर:- किनकि हामी सबै डस्ट बिनमा परेका थियौं। बाबाले हामीलाई डस्ट बिनबाट निकालेर सुन्दर फूल बनाउनु हुन्छ। आसुरी गुण भएकालाई दैवी गुणवान बनाउनु हुन्छ। ड्रामा अनुसार बाबाले आएर हामीलाई फोहरबाट निकालेर आफ्नो बनाउनु भएको छ।

गीत:- यह कौन आया आज सवेरे-सेवेरे....

ओम् शान्ति। रातलाई दिन बनाउने बाबालाई आउनु पर्छ। अहिले तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- बाबा आउनु भएको छ। पहिला हामी शूद्र वर्णका थियौं, शूद्र बुद्धिका थियौं। वर्णको चित्र पनि सम्झाउनको लागि धेरै राम्रो छ। बच्चाहरूले बुझेका छन्- हामी यी वर्णहरूमा कसरी चक्कर लगाउँछौं। अहिले हामीलाई परमपिता परमात्माले शूद्रबाट ब्राह्मण बनाउनु भएको छ। कल्प-कल्प, कल्पको संगमयुगमा हामी ब्राह्मण बन्छौं। ब्राह्मणहरूलाई पुरुषोत्तम भनिदैन। पुरुषोत्तम त देवताहरूलाई भनिन्छ। ब्राह्मणले यहाँ पुरुषार्थ गर्छन्, पुरुषोत्तम बन्नको लागि। पतितबाट पावन बन्नको लागि नै बाबालाई बोलाउँछन्। आफैँसँग सोध्नुपर्छ- म कहाँसम्म पावन बनिरहेको छु? विद्यार्थीहरूले पनि पढाइको लागि विचार सागर मन्थन गर्छन् नि। सम्झन्छन् यस पढाइबाट हामी यो बन्छौं। तिमी बच्चाहरूको बुद्धिमा छ- अहिले हामी ब्राह्मण बनेका छौं देवता बन्नको लागि। यो हो अमूल्य जीवन किनकि तिमी ईश्वरीय सन्तान हौ। ईश्वरले तिमीलाई राजयोग सिकाइरहनु भएको छ, पतितबाट पावन बनाइरहनु भएको छ। पावन देवता बन्छौं। वर्णहरूको बारेमा पनि सम्झाउन धेरै राम्रो हुन्छ। संन्यासी आदि यी कुरामा जोडैनन्। बाँकी ८४ जन्महरूको हिसाब बुझ्न सक्छन्। यो पनि बुझ्न सक्छन्- हामी संन्यास धर्मका ८४ जन्म लिँदैनौं। इस्लामी बौद्धी आदिले सम्झन्छन् हामीले ८४ जन्म लिँदैनौं। हो, पुनर्जन्म लिन्छौं तर कम। तिमीले सम्झाउदा तुरुन्त बुझ्छन्। सम्झाउने पनि युक्ति चाहिन्छ। तिमी बच्चाहरू यहाँ सम्मुख बसेका छौ, त्यसैले बाबाले बुद्धिलाई रिफ्रेश गर्नुहुन्छ, जसरी अरू बच्चाहरू पनि यहाँ आउँछन् रिफ्रेश हुनको लागि। तिमीलाई त सधैं बाबाले रिफ्रेश गर्नुहुन्छ, यो धारणा गर भनेर। बुद्धिमा यही चिन्तन चलिरहोस्- हामीले ८४ जन्म कसरी लिन्छौं? कसरी शूद्रबाट ब्राह्मण बन्छौं? ब्रह्माका सन्तान ब्राह्मण, अब ब्रह्मा कहाँबाट आउने? बाबा बसेर सम्झाउनु हुन्छ- मैले यिनको नाम ब्रह्मा राख्छु। यी जुन ब्रह्माकुमार-कुमारी छन्, यो परिवार भयो। अवश्य गोदमा लिइएको हुनुपर्छ। बाबाले नै गोद लिनुहुन्छ। उहाँलाई बाबा भनिन्छ, दादा भनिदैन। पितालाई पिता नै भनिन्छ। सम्पत्ति मिल्छ नै पिताबाट। कुनै काका, मामा वा नातेदारले पनि आफ्नो बच्चा बनाउँछन्। जसरी बाबाले सुनाउनु भएको थियो, एक बच्ची डस्ट बिनमा परेकी थिइन्, उनलाई कसैले निकालेर आफ्नो बच्चा बनाए किनकि उनको आफ्नो बच्चा थिएन। बच्ची जसलाई गोदमा लिइयो, उनले माता पिता भन्न लागिन्। यो फेरि हो बेहदको कुरा। तिमी बच्चाहरू पनि मानौं बेहदको डस्ट बिनमा परेका थियौं। विषय वैतरणी नदीमा परेका थियौं। कति फोहोरी भएका थियौं। ड्रामा अनुसार बाबाले आएर त्यस फोहरबाट निकालेर तिमीलाई आफ्नो बच्चा बनाउनु भएको छ। तमोप्रधानलाई नै फोहर भनिन्छ नि। आसुरी गुण भएका मानिसहरू हुन् देह-अभिमानि। काम, क्रोध पनि ठूला विकार हुन् नि। तिमी रावणको शरणमा परेका थियौं। वास्तवमा शरणार्थी पनि हौ। अहिले तिमीले बेहदका बाबाको शरण लिएका छौ, फोहरबाट निस्केर फूल जस्तो देवता बन्नको लागि। यस समयमा सारा दुनियाँ डस्ट बिनमा परेका छन्। बाबा आएर तिमी बच्चाहरूलाई फोहरबाट निकालेर आफ्नो बनाउनु हुन्छ। तर विकारमा रहने यस्तो बानी परेको छ, जसलाई निकालिन्छ फेरि पनि विकार नै राम्रो लाग्छ। बाबा आएर बेहदको किचडाबाट निकाल्नुहुन्छ। बोलाउँछन् पनि, बाबा आएर हामीलाई फूल बनाउनुहोस्। काँडाको जंगलबाट निकालेर फूल बनाउनुहोस्। भगवानको बगैंचामा बसाउनुहोस्। अहिले असुरहरूको जंगलमा परेका छन्। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई बगैंचामा लैजानुहुन्छ। शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौ फेरि देवता बन्छौं। यो देवताहरूको राजधानी हो। ब्राह्मणहरूको त राजाई छँदै छैन। हुन् त पाण्डवहरूको नाम छ, तर पाण्डवहरूलाई राजाई छैन। राजाई प्राप्त गर्नको लागि बाबाको पासमा बसेका छौ। बेहदको रात अब पूरा भएर बेहदको दिन सुरु हुन्छ। गीत सुन्यौं नि- कौन

आया सवेरे-सवेरे....। सबै सबै आउनु हुन्छ रातलाई मेटाएर दिन बनाउन अर्थात् स्वर्गको स्थापना, नर्कको विनाश गराउन। यति मात्रै बुद्धिमा रह्यौ भने पनि खुशी हुन्छ। जो नयाँ दुनियाँमा उच्च पद पाउनेवाला छन्, उनीहरूले कहिल्यै पनि आफ्नो आसुरी स्वभाव देखाउँदैनन्। जुन यज्ञबाट यति उच्च बनिन्छ, यस यज्ञको धेरै प्यारसँग सेवा गर्छन्। यस्तो यज्ञमा त हड्डी पनि दिनुपर्छ। आफूलाई हेर्नुपर्छ— यस चालचलनले मैले उच्च पद कसरी पाउँछु! बेसमझ सानो बच्चा त होइनौं नि। बुझ्न सक्छौं— राजा कसरी, प्रजा कसरी बनिन्छ? बाबाले रथ पनि अनुभवौं लिनुभएको छ, जसले राजा आदिलाई राम्ररी चिन्छन्। राजाहरूका दास-दासीहरूलाई पनि धेरै सुख मिल्छ। उनीहरू त राजाहरूको साथमा नै रहन्छन्। तर कहलाउँछन् त दास-दासी नै। सुख त हुन्छ नि। जे राजा-रानीले खान्छन्, त्यही उनलाई मिल्छ। बाहिरकाले कहाँ खान सक्छन्। दासीहरूमा पनि नम्बरवार हुन्छन्। कोही शूङ्गार गर्ने, कोही बच्चाहरूलाई सम्हाल्ने, कोही कुचो आदि लगाउने। यहाँका राजाहरूलाई यति दास-दासीहरू छन् भने त्यहाँ कति होलान्। सबैको आ-आफ्नो इयुटी हुन्छ। रहने स्थान अलग हुन्छ। त्यो कुनै राजा-रानीको जस्तो सजिसजाऊ हुँदैन। जस्तै सर्भेन्ट क्वाटर हुन्छन् नि। भित्र आउँछन् अवश्य तर रहन्छन् सर्भेन्ट क्वाटरमा। बाबा राम्ररी सम्झाउनु हुन्छ— आफूलाई दया गर। म उच्च भन्दा उच्च बनूँ। हामी अहिले शूद्रबाट ब्राह्मण बनेका छौं। अहो सौभाग्य। फेरि देवता बन्छौं। यो संगमयुग धेरै कल्याणकारी छ। तिम्रो हरेक कुरामा कल्याण भरिएको छ। किचनमा पनि योगमा रहेर भोजन बनाउँछन् भने धेरैको कल्याण भरिएको छ। श्रीनाथ द्वारेमा भोजन बनाउँदा बिल्कुल शान्तिमा रहन्छन्। श्रीनाथ नै याद रहन्छ। भक्त आफ्नो भक्तिमा एकदम मस्त रहन्छन्। तिमी फेरि ज्ञानमा मस्त रहनु पर्छ। कृष्णको यस्तो भक्ति हुन्छ, कुरै नसोध। वृन्दावनमा दुई बच्चीहरू छन्, पूरा भक्तिनी छन्, भन्छन्— बस् हामी यहीं रहन चाहन्छौं। यहाँ नै शरीर छोड्छौं, कृष्णको यादमा। उनलाई कति भन्छन् राम्रो भवनमा गएर बस, ज्ञान लेऊ, भन्छन्— हामी त यहीं रहन्छौं। यसलाई भनिन्छ भक्त शिरोमणी। कृष्णमा कति समर्पित हुन्छन्। अहिले तिमी बाबामा समर्पित हुनु छ। पहिला पहिला सुरुमा शिवबाबामा कति समर्पित भए। धेरै आए। जब इन्डियामा आए, अनि आफ्नो घरबार याद आउन थाल्यो। कति छोडेर गए। ग्रहचारी त धेरै माथि आउँछ नि। कहिले कस्तो दशा, कहिले कस्तो दशा बस्छ। बाबाले सम्झाउनु भएको छ— जो आए पनि भन कहाँ आउनु भएको छ? बाहिर बोर्डमा हेर्नुभयो— ब्रह्माकुमार-कुमारी। यो त परिवार हो नि। एक निराकार परमपिता परमात्मा। दोस्रो फेरि प्रजापिता ब्रह्मा पनि गायन गरिएको छ। यी सबै उहाँकै सन्तान हुन्, दादा हुनुहुन्छ शिवबाबा। वर्सा उहाँबाटै मिल्छ। उहाँले राय दिनुहुन्छ, मलाई याद गर्यौं भने पतितबाट पावन बन्छौं। कल्प पहिला पनि यस्तै राय दिनुभएको थियो। कति उच्च पढाइ छ। हामीले बाबासँग वर्सा लिइरहेका छौं, यो पनि तिमी बुद्धिमा छ।

तिमी बच्चाहरूले मनुष्यबाट देवता बन्ने पढाइ पढिरहेका छौं। तिमीले अवश्य दैवी गुण धारण गर्नुपर्छ। तिमी खानपिन, बोलचाल कति रोयल हुनुपर्छ। देवताहरूले कति थोरै खान्छन्। उनीहरूमा कुनै लालच कहाँ रहन्छ र। ३६ प्रकारका भोजन बन्छन्, खान्छन् कति कम। खानपिनको लालच राख्नु— यसलाई पनि आसुरी चलन भनिन्छ। दैवी गुण धारण गर्नु छ भने खानपिन धेरै शूद्र र साधारण हुनुपर्छ। तर माया यस्तो छ, जसले एकदम पत्थर बुद्धि बनाइदिन्छ, अनि फेरि पद पनि त्यस्तै मिल्छ। बाबा भन्नुहुन्छ— आफ्नो कल्याण गर्नको लागि दैवी गुण धारण गर। राम्ररी पढ्यौ भने, पढायौ भने तिमीलाई इनाम मिल्छ। बाबाले दिनुहुन्छ, तिमीले आफ्नो पुरुषार्थले पाउँछौ। आफूलाई हेर्नु छ— कहाँसम्म मैले सेवा गर्छु? म के बन्छु? यस समयमा शरीर छुट्यो भने के मिल्छ? बाबासँग कसैले सोध्यो भने तुरुन्तै बताइदिनुहुन्छ, यस चालनचलनबाट बुझिन्छ यसले फलानो पद पाउँछ। पुरुषार्थ नै गर्दैनन् भने कल्प-कल्पान्तरको लागि आफूलाई घाटा पार्छन्। राम्रो सेवा गर्नेले अवश्य राम्रो पद पाउँछ। मनमा थाहा हुन्छ, यो दास-दासी बन्छ। मुखले भन्न सकिँदैन। स्कूलमा पनि विद्यार्थीहरूले सम्झन्छन्— म सिनियर बन्छु या जुनियर? यहाँ पनि यस्तै हुन्छन्। सिनियर जो छन् उनीहरू राजा-रानी बन्छन्, जुनियरले कम पद पाउँछन्। धनवानहरूमा पनि सिनियर र जुनियर हुन्छन्। दास-दासीहरूमा पनि सिनियर र जुनियर हुन्छन्। सिनियरहरूको दर्जा उच्च हुन्छ। कुचो लगाउने दासीलाई कहिल्यै भित्र महलमा आउने हुकुम हुँदैन। यी सबै कुरालाई तिमी बच्चाहरूले राम्ररी बुझ्न सक्छौ। पछि गएर अझै बुझ्दै जान्छौ। उच्च बनाउने वालाको फेरि सम्मान पनि गर्नु पर्ने हुन्छ। हेर कुमारका छिन्, उनी सिनियर हुन्, त्यसैले सम्मान गर्नुपर्छ।

बाबाले बच्चाहरूलाई ध्यान दिनुहुन्छ— जो बच्चाहरू महारथी छन्, उनको आदर गर। आदर राख्दैनन् भने आफूमाथि पापको बोझ चढाउँछन्। यी सबै कुरा बाबाले ध्यानमा दिनुहुन्छ। धेरै खबरदार हुनुपर्छ। नम्बरवार

कसको सम्मान कसरी गर्नुपर्छ, बाबाले त हरेकलाई जान्नुहुन्छ नि। कसैलाई भनियो भने विश्वासघाती बन्न पनि बेर लगाउँदैनन्। फेरि कुमारीहरू, माताहरू आदिलाई पनि बन्धन पर्न सक्छ। अत्याचार सहन गर्नु पर्ने हुन्छ। धेरैजसो माताहरूले नै लेख्छन्- बाबा मलाई यसले धेरै हैरान गर्छ, म के गरुँ? अरे, तिमी कुनै जनावर कहाँ हो जसलाई जबरदस्ती गर्नु? भित्र दिलमा छ त्यसैले सोध्छन् के गरुँ! यसमा त सोध्नु पर्ने कुरै छैन। आत्मा आफ्नो मित्र पनि हो, आफ्नो शत्रु पनि हो। जे चाह्यो त्यो गर्नु। सोध्नुको मतलब हो दिल छ। मुख्य कुरा हो यादको। यादबाटै तिमी पावन बन्छौ। यी लक्ष्मी-नारायण नम्बरवन पावन हुन् नि। मम्माले कति सेवा गर्थिन्। यस्तो त कसैले भन्न सक्दैन, हामी मम्मा भन्दा पनि होसियार छौं। मम्मा जौनमा सबैभन्दा तीक्ष्ण थिइन्। धेरैमा योगको कमी छ। यादमा रहन सक्दैनन्। याद गर्दैनन् भने विकर्म विनाश कसरी हुन सक्छ! नियमले भन्छ, अन्त्यमा यादमा नै शरीर छोड्नु छ। शिवबाबाको यादमा नै प्राण तनबाट निस्कियोस्। एक बाबा सिवाय अरु कोही याद नआओस्। कहीं पनि आसक्ति नहोस्। यो अभ्यास गर्नु पर्ने हुन्छ- हामी अशरीरी आएका थियौं, फेरि अशरीरी भएर जानु छ। बच्चाहरूलाई घरी घरी सम्झाइरहन्छु। धेरै मीठो बन्नु छ। दैवी गुण पनि हुनुपर्छ। देह-अभिमानको भूत हुन्छ नि। आफू माथि धेरै ध्यान राख्नु छ। धेरै प्यारले चल्नु छ। बाबालाई याद गर अनि चक्रलाई याद गर। चक्रको रहस्य कसैलाई सम्झायौ भने पनि आश्चर्य मान्छन्। ८४ जन्मको नै कसैलाई याद रहँदैन भने ८४ लाख फेरि कसरी कसैले याद गर्न सक्छ? ख्यालमा पनि आउन सक्दैन, यस चक्रलाई नै बुद्धिमा याद राख्यौ भने पनि अहो सौभाग्य। अब यो नाटक पूरा हुन्छ। पुरानो दुनियाँबाट वैराग्य हुनुपर्छ, बुद्धियोग शान्तिधाम सुखधाममा रहोस्। गीतामा पनि छ मनमनाभव। कोही पनि गीतापाठीले मनमनाभवको अर्थ बुझेका छैनन्। तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ- भगवान्वाच, देहका सबै सम्बन्ध छोडेर आफूलाई आत्मा सम्झ। कसले भन्यो? कृष्ण भगवान कहाँ हुन् र। कसैले फेरि भन्छन् हामीले त शास्त्रहरूलाई नै मान्छौं। भगवान नै आए पनि मान्ने छैनौं। शास्त्र नै पढिरहन्छन्। भगवान आउनु भएको छ, राजयोग सिकाइरहनु भएको छ, स्थापना भइरहेको छ, यी शास्त्र आदि सबै हुन् नै भक्तिमार्गका। भगवानको निश्चय भए त वर्सा लिन लाग्ने थिए, फेरि भक्ति पनि छुट्यो। तर जब निश्चय होस् तब मात्रै। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रुहानी बाबाको रुहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रुहानी बच्चाहरूको रुहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) देवता बन्नको लागि धेरै रोयल संस्कार धारण गर्नु छ। खानपिन धेरै शुद्ध र साधारण राख्नु छ। लालच गर्नु हुँदैन। आफ्नो कल्याण गर्नको लागि दैवी गुण धारण गर्नु छ।

२) आफूमाथि धेरै ध्यान राख्नु छ, सबैसँग धेरै प्यारसँग रहनु छ। आफू भन्दा जो सिनियर छन्, उनको सम्मान अवश्य गर्नु पर्छ। धेरै मीठो बन्नु छ। देह अभिमानमा आउनु हुँदैन।

वरदान:- दातापनको स्थिति र समाहित गर्ने शक्तिद्वारा सदा विघ्न विनाशक, समाधान स्वरूप भव विघ्न विनाशक, समाधान स्वरूप बन्ने वरदान विशेष २ कुराको आधारबाट मिल्छ- १) सदा स्मृति रहोस्- हामी दाताका बच्चा हौं, त्यसैले मैले सबैलाई दिनु छ। सम्मान मिल्यो, स्नेह मिल्यो भने मात्र स्नेह दिने होइन। मैले दिनु छ। २) स्वयं प्रति एवं सम्बन्ध सम्पर्कमा सबै प्रति समाहित गर्ने शक्ति स्वरूप सागर बन्नु छ। यिनै २ विशेषताद्वारा शुभभावना, शुभकामनाले सम्पन्न समाधान स्वरूप बन्छौ।

स्लोगन:- सत्यलाई आफ्नो साथी बनायौ भने तिम्रो नाउ कहिल्यै डुब्न सक्दैन।